

Adif accepta la possibilitat de cobrir totalment la via del TAV al seu pas per Vilafranca del Penedès

No descarta canviar, en algun punt, les mantes que amorteixen les vibracions

01/08/09 02:00 - VILAFRANCA DEL PENEDÈS - [CATI MORELL](#)

Adif (Administrador d'Infraestructures Ferroviàries) ha acceptat la possibilitat de cobrir totalment la via al tram de pas del tren d'alta velocitat (TAV) pel nucli urbà de Vilafranca del Penedès. El pas dels trens per la zona sud de la via provoquen sorolls que superen de 13 decibels el soroll permès, i això ha fet que l'empresa estatal es replantegi el projecte d'instal·lar pantalles acústiques. A més, farà un estudi de les vibracions al setembre per buscar una solució definitiva.

El TAV en el moment que surt del túnel, al tram descobert de Vilafranca del Penedès. Foto: C.M.

Notícies de ...

[Vilafranca del Penedès](#)

Amb les dades dels estudis encarregats per l'Ajuntament de Vilafranca a la mà, els responsables d'Adif van admetre dijous passat –en una reunió amb l'alcalde i representants dels veïns afectats– la possibilitat de cobrir la zona sud de la via (al passeig Rafel Soler). Aquest tram de la via actualment està descobert tal com s'havia pactat amb l'anterior executiu local en el conveni signat entre l'Ajuntament i el Ministeri de Foment el 2004. El soroll del pas dels trens –sobretot el TAV i els de mercaderies– ha generat queixes dels veïns, que en l'últim any asseguren que arriba a ser «insuportable». El fet que els estudis municipals hagin detectat que el pas del tren supera de 13 decibels el soroll permès ha provocat que Adif hagi renunciat pràcticament a la instal·lació de pantalles acústiques en aquesta zona i hagi acceptat la possibilitat d'estudiar algun tipus de cobriment que resoldria el problema. A partir del setembre, els tècnics d'Adif redactaran dos projectes de cobriment: un que seria igual que a la resta de Vilafranca, i un cobriment més lleuger que no permetria que aquest tram fos transitat. En aquest últim cas, en què el cobriment seria més barat, l'alcalde de Vilafranca, Pere Regull (CiU), creu que es podria aprofitar aquesta plataforma per a la instal·lació de plaques solars que podrien subministrar l'energia elèctrica necessària per a tot el barri.

Però aquest no és l'únic inconvenient que ha sorgit amb el pas del TAV per Vilafranca. Les esquerdes que han aparegut als edificis que hi ha a la zona central del pas del tren –als carrers Comerç, Papiol i Santa Fe– no són perilloses, segons els últims estudis, però les vibracions que genera el pas del tren en aquest punt és perjudicial per a la salut de les persones. Davant d'aquestes conclusions, els responsables d'Adif no van poder fer res més que admetre la possibilitat de canviar les mantes que hi ha sota la via i alguns elements més que amorteixen les vibracions al pas del tren. Per això al setembre els tècnics d'Adif i els de l'Ajuntament faran un estudi de quaranta-vuit hores per determinar exactament en quins punts es produeixen les vibracions que generen més malestar. En el moment que s'hagi definit on s'ha de fer l'actuació, Adif farà una proposta per resoldre els problemes generats per les vibracions de manera definitiva. Els veïns feia més d'un any que demanaven la implicació d'Adif en la resolució d'aquests problemes, juntament amb el de les esquerdes. En aquest moment, Adif s'ha compromès a reparar les esquerdes generades per les obres i el pas del TAV a un total de 22 veïns afectats.

Darrera actualització (Dissabte, 1 d'agost del 2009 02:00)

Publicat a

[El Punt Barcelona](#) 01-08-2009 Pàgina 6

OPINIÓ

La cultura del no, de qui?

Hi ha moltes entitats que fan treballs rigorosos i, al marge d'argumentar el «no» a un determinat projecte, proposen alternatives. L'experiència indica que totes aquestes propostes acaben rebent un «no, i punt» per part de l'administració

01/08/09 02:00 - [SERGI NUSS](#)

Notícies de ...

[Banyoles](#)

La ciutadania, malgrat els limitats terminis i recursos de què disposa, participa. I resulta que la resposta institucional comuna és «no» a aquesta forma de desenvolupament de la democràcia

Des dels 19 anys que participo en el moviment ecologista. Ara en tinc 34. I n'he sentit de molt grosses respecte al paper que juguem aquests col·lectius en la societat. De ja fa un temps som «la cultura del no». De manera més despectiva encara se'ns anomena els *nimbys* (*Not in my back yard*, «No al meu jardí») fent referència als grups que s'oposen a projectes que afecten directament el lloc on viuen, però que es qüestiona –interessadament crec– quina posició prenen quan els problemes succeeixen en un altre indret. Tinc la impressió que aquest discurs és una mica obsolet. Resulta que bona part i més dels arguments d'aquesta ciutadania han anat esdevenint norma europea i en aquest país som especialistes a fer-ne cas omís.

Per exemple, la directiva d'impacte ambiental de la Unió Europea obliga a avaluar grans infraestructures en la seva totalitat. Això significa que el TAV Madrid-frontera francesa, la MAT, el desdoblament de l'A2, l'eix Figueres-Vic per Bracons, o l'anella de les Gavarres haurien d'haver estat estudiats globalment, incloent els efectes col·laterals (creixements urbanístics a l'entorn de les vies, per exemple). Què fan les nostres autoritats? Fan la dissecció del projecte a trossos i, òbviament, l'impacte esdevé molt més local. Hi ha una «batalla» amb els habitants d'aquella àrea i s'acaba fent. Abans i després del tram afectat és com si no hi hagués res. Crec que a l'administració de fet no li interessa que la societat es creï una visió de conjunt; perquè ja ho deien els romans: «Divideix i venceràs.»

En l'aspecte pròpiament del «no» però, jo em pregunto «de qui?». Vaig tenir ocasió de participar en la redacció d'al·legacions al pla director urbanístic del Pla de l'Estany. Sense entrar en els seus aspectes, vull assenyalar que Limnos i les altres entitats que les impulsen van fer un treball molt rigorós d'argumentar «nos» i plantejar «sis». Des de l'altruisme i amb la voluntat de pensar en un futur de la comarca on qualitat de vida i desenvolupament socioeconòmic siguin compatibles. Per això aquestes entitats han assumit concessions, i també han efectuat demandes i propostes. Per experiència, gairebé puc afirmar que la resposta a tot aquest treball serà «no, i punt». Em sembla que es poden comptar amb els dits d'una mà el nombre de cops que l'administració ha respost diferent de «no» en qualsevol conflicte territorial a les comarques gironines. Per tant, de qui és el «no»?

Resulta que la llei diu que les autoritats estan obligades a donar dret a la ciutadania a participar. Resulta que la ciutadania, malgrat els limitats terminis i recursos de què disposa, participa. Resulta que la resposta institucional comuna és «no» a aquesta forma de desenvolupament de la democràcia. Potser és hora de preguntar-se si qui té una «síndrome de no compulsiu» són en realitat els governants. Per què?

D'una banda voldria recuperar una nomenclatura que ha anat quedant arraconada. Ja que la participació social mereix tants noms, no oblidem el despotisme il·lustrat, criticat sens dubte per molts dels que ara manen, però amb drets adquirits perquè als seixanta i setanta hissaven banderes de revolució i democràcia. De l'altra, els tòtems actuals del progrés, que a Catalunya ja disposen de bíblia i tot. Es diu *Catalunya serà logística, o no serà* (Ramon Tremosa, 2007). Un llibre que a grans trets diu que el futur de Catalunya és exclusivament fer de magatzem de les mercaderies asiàtiques cap al mercat europeu. Que el país s'ha d'ordenar i desenvolupar en funció d'això (polígons, infraestructures, camions...). A mi em sona més a una mena de «judici final» que no pas a una proposta desitjable de model de país. El «no» implícit, que altres opcions no siguin possibles, de nou em fan preguntar de qui és el «no»?

M'agradaria pensar que els nostres governants no es desentenien del fet que en el territori resulta que hi viu gent, que té sensibilitat i que per això destina part del seu temps personal a plantejar dubtes a les polítiques públiques. Recuperant el cas del pla director urbanístic del Pla de l'Estany, aquesta acció cívica serà mereixedora d'un acte públic on vingui el conseller Nadal a explicar els perquès de tots els nos amb què segurament respondrà a les al·legacions?

Una cosa és clara per mi, des del moment en què les polítiques es fan ignorant construir-les amb la col·laboració social, trobo molt natural que en un moment o altre els qui les hauran de patir diguin que no hi estan d'acord i que es podrien fer millor. I que es

rebel·lin contra el fet que la resposta automàtica a la manifestació de posicions diverses sigui «no».

Potser convindrà buscar un nou terme per parlar d'aquest fet. Què tal Re-Nos? Representants Electes del No.

Darrera actualització (Dissabte, 1 d'agost del 2009 02:00)

Publicat a

[El Punt Comarques Gironines](#) 01-08-2009 Pàgina 18